

ALLIANSSI.125
SIVULLISET

RAITA JAUHIAINEN

Allianssi.125

SIVULLISET

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

SIVULLISET

1. painos

© 2024 Raita Jauhiainen

www.raitajauhiainen.com

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

ISBN: 978-952-80-7132-7

SISÄLLYS

ALLIANSSI	7
KELTAINEN	37
POHJOISEEN	39
OVI VAPAUTEEN	83
TAAKKA	85
VALKOINEN VADELMA	163
SITOUMUS	165
POTILAS	215
KAKSIKYMMENTÄNELJÄ	217
SININEN SALAISUUS	263

ALLIANSSI

Tarina sijoittuu ajallisesti Allianssi.125-kirjasarjassa kuvailun maailman alkuun.

Novelli on uudelleenjulkaisu novellista, joka on julkaistu verkkolehti Usvan numerossa 04/2015.

Jos hänen olisi pitänyt valita yksi sana kuvaamaan maailmanloppua, hän olisi valinnut sanan ruma, vaikka hän ei ollut koskaan edes nähnyt maailmaa kauniina. Vuosia kestäneen vaeltelun aikana maailma oli rumentunut sitä enemmän, mitä pidemmälle aika oli kulunut ja mitä kauemmas hän oli edennyt. Kaikki oleva hänen ympärillään oli tehnyt hidasta, mutta sitäkin väistämättömämpää rappiota ja kuolemaa.

Joskus menneisyydessä maailman oli täytynyt olla aidosti elossa. Hänen mielikuvissaan se tarkoitti värejä ja elämisen ääniä harmauden sijaan. Nyt maailma nääntyi. Se kului pois hiljaa vaiquerellen, kunnes jonain päivänä jäljellä ei olisi muuta kuin hiljaisuudessa leijuvaa tomua ja tuhkaa. Sellaista tapaa kuolla ei yksikään ihminen halunnut osakseen. Jokainen heistä halusi lopun koittavan nopeasti, ilman ajatuksia ja tunteita. Hän oli kuitenkin yhä elossa, sillä hän ei vihannut maailmaa, saati itseään. Vihataksseen hänen olisi pitänyt aidosti välittää elämästään ja olosuhteistaan.

Kaiken lävistävän harmauden keskellä hän oli toisinaan saanut kokea hetkiä, jolloin paksun pilviverhon takaa oli pilkahtanut kirkas sinisyys. Sininen oli hänelle kaunista, ja siksi hän usein kat-

selikin taivasta kulkiessaan. Pieninkin välähdys pilvien kätkemästä kirkkaudesta oli kuin lupaus paremmasta. Se herätti hänessä toivoa, joka oli sodan maailmassa vihaakin vaarallisempi tunne. Toivo ruokki nimittäin aiheettomia odotuksia. Sininen sai hänet vain ajattelemaan maailmaa, jossa harmauden ja rapistuvien raunioiden sijaan oli jotain ehjää ja virheetöntä. Hän kykeni kuvittelemaan kaikki ne ihmiset, joilla oli kipinä luoda jotain toimivaa ja kestävää. Hän saattoi nähdä harmaan rinnalle muitakin värejä.

Todellinen maailma oli kuitenkin pysähtynyt ja vaitonainen. Täällä ihmiset olivat harmaassa unessa. He olivat välinpitämättömiä, turtuneita ja kyynisiä. Täällä ketään ei kiinnostanut rakentaa uutta. Vallitsevan hiljaisuuden rikkoivat vain hetkellisesti yli-pitkän sodan viimeisten taisteluiden väsyneet kaiut, kun jo kerran tuhottua hävitettiin edelleen. Mikään ei kestänyt tomuisten aavojen keskellä, ja sota jatkui, vaikkei kukaan enää osannut sanoa, mistä se oli tarkalleen ottaen joskus edes alkanut.

Juuri nyt hän ei tiennyt, missä oli suhteessa edelliseen päivään, mutta hän ei välittänyt siitä. Hän kiinnostui ympäröivästä harmaudesta vasta, kun hiljaisuudesta erottui ohut ja korkea vihellys. Hän pysähtyi ja nosti kiikarit silmilleen. Aavan keskeltä erottui raunioita, jotka seisoivat tummina pylväinä horisonttiin asti ylettyvää muodotonta maisemaa vasten. Raunioita oli melko paljon, ja pari niistä kohosi yhä korkeuksiin saakka.

”Erilaista”, hän laushti itsekseen.

Hän tiesi katselevansa tomuun katoavan kaupungin rankaa. Harmauden keskellä pystyssä pysyttelevät tyhjät rakennukset olivat kuin osa unohdettua monumenttia, jonka edustamaa aikaa ei haluttu muistaa. Tällaiset paikat olivat viimeinen todiste menneisyydestä, joka oli pyyhitty pois ja unohdettu. Hän oli vuosien mittaan kuullut tarinoita siitä, että kaupungeista suurimmat oli

tuhottu ensimmäisinä. Oli se sitten totta taikka tarinaa, rauniot tiesivät hänelle vaihtelua. Elossa sinnittelevät ihmiset nimittäin käyttivät tällaisia paikkoja harmaalta maailmalta suojautuakseen. Kukaan ei silti enää nähnyt vaivaa rakentaa raunioiden tilalle mitään uutta.

Hän tiesi nyt saapuneensa lähelle ihmisiä, ja se sai hänet valpastumaan. Hän kaivoi taskustaan mittarin ja kyykistyi tutkimaan tomua jalkojensa alla. Vanha mittari toimi enää vaivoin, mutta kun se sai luettua tomun koostumuksen, hän yllättyi tuloksista. Mittarin mukaan sekä alueen ilma että maaperä olivat puhtaita.

”Tämäpä onkin hyvin erilaista”, hän totesi vilpittömän hämmästyneenä, sillä hän ei ollut vuosikausiin kulkenut täysin puhtaalla maalla.

Hän oli siis saapunut erityiselle alueelle, ja raunioissa piileskelevien täytyi myös tietää se. Olikin todennäköistä, ettei hänen kaltaisiaan kulkijoita täällä suvaittu. Hänet nähtäisiin tunkeilijana, miehenä, joka tulisi riistämään alueella oleskelevien resursseja. Raunioiden kiertäminen olisi siis ollut rationaalisin vaihtoehto, mutta hän ei tuntenut oloaan erityisen rationaaliseksi tänään. Hän oli valmis vaihteluun ja kaipasi haastetta.

Hän työnsi mittarin takaisin taskuun ja lähti etenemään kohti raunioita tietäen, että hän kohtaaisi pian vihamielisyyttä. Hän osasi kuitenkin lukea ja käsitellä ihmisiä. Kantamastaan viidestä tuliaseesta hänelle oli annettu kolme, loput kaksi hän oli kiskaissut irti kuolleiden miesten kangistuneista sormista. Hän oli myös saanut mittarinsa lahjaksi ilman, että hän oli edes osannut sitä pyytää. Hänellä oli siis mahdollisuus välttää fyysinen yhteenotto raunioita asuttavien kanssa, mikäli nämä osoittautuisivat sen arvoisiksi. Mikäli eivät, joku vielä pääsisi pois harmaasta maailmasta tänään.

Samassa hän havaitsi edessään liikettä. Maassa oli pieni tumma mytty, jonka ympärillä parveili karpäsiä. Hän kyykistyi ja huomasi karpästen pörisevän kuolleen linnun ympärillä. Se oli yllättävää, olihan kulunut jo vuosia siitä, kun hän oli nähnyt lintuja edellisen kerran. Silloin hän oli ollut vielä nuori mies.

Raadon näkemisellä oli häneen odottamaton vaikutus: hän alkoi sääliä linnun kuolemaa. Yksikään ihminen ei ollut vielä osoittautunut hänen säälinsä arvoiseksi, mutta tämä hauras luontokappale herätti hänessä tuon tunteen välittömästi. Lintu ei ollut valinnut harmaata maailmaa, ihminen oli.

Hän nosti linnun käsiinsä ja alkoi tutkia sitä. Se oli pieni ja syötäväksi kelpaamaton. Linnussa oli kuitenkin sulat ja liha jäljellä, joten se oli lentänyt vielä muutamia päiviä sitten. Ehkä puhdas ilma ja maaperä olivat pitäneet sen elossa. Ehkä tämä alue oli niin erityinen, että täällä näkyisi lintuja vielä enemmänkin.

Hän kaivoi toisella kädellä taskujaan, kunnes löysi huolella kätkemänsä pienen laitteen. Hän aktivoi sen, ja laitteen näyttö alkoi väristä, kuin se olisi tullut vastentahtoisesti häirityksi kesken lepotilansa. Laite ottikin hänen komentonsa vastaan vain vaivoin, mutta hän onnistui ottamaan sillä linnusta kuvan. Laite säräsi hiljaa, ja kesti useita sekunteja ennen kuin sen naarmuttuneeseen ja himmeään näyttöön ilmestyi kaksi sanaa:

Pääskyt (Hirundinidae)

”Hirundinidae...” hän luki jälkimmäisen sanan vaivoin.

Hän ei ollut koskaan kuullut kumpaakaan näyttöön noussutta nimeä. Ajatella, että joku oli joskus kauan sitten päättänyt tällaisten lintujen olevan pääskyjä ja että niillä oli yhden nimen sijaan kaksi. Nimet eivät nimittäin syntyneet välinpitämättömyydestä.

Muuten kaikilla niillä harmailla autiomaillakin, joiden poikki hän oli vuosien mittaan tarponut, olisi ollut nimi. Ja toisin kuin linnulla, hänellä oli vain yksi nimi. Se oli nimi, jota kukaan ei ollut häneltä enää vuosikausiin kysynyt.

Hän sammutti laitteen sen virtalähdettä säästääkseen ja jäi nyt hetkeksi tutkimaan linnun siipiä. Ne olivat kuin kädet, joissa oli useita hauraita sormia. Jos hän olisi ehtinyt tänne paria päivää aikaisemmin, hän olisi varmastikin ehtinyt nähdä linnun ilmassa harmaata taivasta vasten. Mutta kuolleenakin lintu oli harvinaisuus, jonka näkemiseen monella ei ollut enää mahdollisuutta. Siksi hän irrottikin sen siivestä sulan ja työnsi sen hopeiseen merkkiin, jota hän kantoi hihassaan. Sulka sai olla muisto hetkestä, jona hän oli oppinut linnun nimen.

Sulan kiinnitettyään hän asetteli linnun takaisin maahan kärpästen hyödyksi, nousi pystyyn ja alkoi taas tähyillä eteenpäin. Tummana siintävät rauniot kutsuivat häntä yhä luokseen, eikä hänellä ollut syitä kieltäytyä niiden kutsusta, vaikka hän sen vaaralliseksi tiesikin.

Hän alkoi aistia ihmisten läsnäolon ennen kuin oli edes ehtinyt määränpäähänsä saakka. Heistä näkyi myös selviä merkkejä. Maan tomua oli häiritetty, kun siitä oli yritetty häivyttää jalanjälkiä. Se oli ollut turha varokeino, koska jokainen sotaan syntynyt ja siinä elävä tunnisti paikat, joissa vaani vaara, ja tämä oli malliesimerkki sellaisesta. Hän ei kuitenkaan piitannut vaarasta tänään. Hän oli ottanut siitä mittaa aikaisemminkin ja selvinnyt jokaisesta koettelemuksestaan.

Hiljaisuus rikkoutui, kun hän kuuli asean latautuvan. Hänet oli huomattu ja hänen annettiin tietää se. Hän hidasti kulkuaan vaikuttaakseen vähemmän uhkaavalta, muttei pysähtynyt ennen kuin raunioiden takaa ilmestyi neljä kuihtunutta ihmishahmoa.

Joukon etummaisena asteli vihaisen näköinen nuorimies, joka osoitti häntä pitkäpiippuisella tuliaseella. Miehellä oli suuret, tummien renkaiden ympäröimät vaaleat silmät ja terävä leuka.

Nuorimies sanoi jotain. Vaikka hän ymmärsi neljää kieltä ja puhui yhtä, miehen lausumia sanoja hän ei tunnistanut. Kun hän ei reagoinut tämän tiukkaan äänensävyyn lainkaan, mies tokaisi uudestaan: ”Tämä on nelosten aluetta.”

Nyt hän nyökkäsi ja ilmaisi siten ymmärtäneensä varoituksen. Sitten hän jäi tuijottamaan hetkeksi miehen vaaleisiin silmiin. Ne olivat nimittäin siniset. Harmaaseen päivään oli ilmestynyt väri.

”Kuka olet? Näytät seiskalta noine varustuksinesi. Oletko seiska?” kärsimätön Sinisilmä vaati tietää.

”En ole seiska”, hän vastasi irrottamatta katsetta miehen erikoisista silmistä.

”Vitonen?”

”En.”

”Kakkonen?”

Hän ei vastannut vaan keskittyi tutkailemaan Sinisilmää. Kolme muuta miestä hän sivuutti kokonaan, koska juuri nyt he olivat merkityksettömiä. Hän tarkisti Sinisilmän kädet, jotka pitelivät tiukasti asetta aloillaan. Niissä ei ollut merkkiäkään punoittavista rakkuloista, joten ehkä mies oli elänyt tällä alueella jo kauan. Mies oli kuitenkin silmiinpistävän laiha. Se ei sinänsä ollut epätavallista, mutta hän olisi odottanut tällaisella alueella elävän miehen voineen paremmin. Sitten hän jäi taas katselemaan miehen erikoisia silmiä.

Hänen tuijotuksensa sai Sinisilmän vaivaantumaan. Hyvä niin, sillä hän ei kaivannut kuulustelua. Tällaisissa tilanteissa oli aina järkevintä pysytellä vähäpuheisena, sillä kun puhui vähän, välttyi sanomasta typeryyksiä. Typeryydet kun saattoivat pahimmillaan

viedä hengen. Oli hänen kannaltaan muutenkin parempi, että hän jäisi näille miehille epämääräiseksi. Hän ei aikonut paljastaa itsestään puolia, joita muut yrittäisivät käyttää omien etujensa ajamiseen. Hänen vähäpuheisuutensa saatettaisiin toki tulkita heikkoudeksi, ja sitä hänen tuli välttää. Olemalla sopivasti röyhkeä hän osoittaisi varmuutta ja saattaisi jopa vedota miesten tunteisiin häntä itseään hyödyttävällä tavalla. Yksinkertaisuuksiin tottuneita ihmisiä pystyi ohjailemaan juuri tunteiden kautta, ei järjen.

”Luettelemasi numerot eivät merkitse minulle mitään”, hän totesi tyynesti ja näin tehdessään antoi ymmärtää, ettei aseella uhkailu huolestuttanut häntä lainkaan.

”Olet yksin?” Sinisilmä kysyi. ”Olet kuljeksija?”

”Näetkö mukanani muita?”

”Sinut on voitu lähettää tänne hämäykseksi. Se on tyypillinen kakkosten toimintatapa.”

”Tai sitten voin puhua totta”, hän huomautti.

”Mitä sinä haluat?” Sinisilmä tivasi.

”En mitään.”

”Et mitään?” Sinisilmä naurahti ivallisesti. ”Kaikki haluavat jotain.”

Naurahtamalla Sinisilmä oli kuitenkin paljastanut itsensä, ja se oli käynyt nopeammin kuin kuljeksija oli rojhennut odottaa. Ihmiset kätkivät heikkoutensa ylikorostamalla niiden vastakohtia, joten hän tiesi nyt, että Sinisilmän ivallisuus oli keino peittää alla kytevä epävarmuus. Sinisilmä ei halunnut olla täällä ase tanassa, vaan joku oli käsenyt hänet tänne. Se saattoi myös merkitä sitä, että Sinisilmällä oli korkea kynnys tappaa.

”Mitä voisın haluta maailmassa, jossa ei ole enää mitään?” hän kysyi nyt Sinisilmältä.

”Haluatko elää vai kuolla?”

”Haluatko sinä tappaa? Siksikö osoitat minua aseella?”

”Osoitan sinua aseellani, koska ehdin nostaa sen ennen sinua. Et peittele sitä, että olet aseistettu hampaisiisi asti.”

”Totta”, hän myönsi tyynesti, ”mutta en saapunut tänne ase kourassa.”

Heidän välilleen laskeutui nyt jännitteinen hiljaisuus. Sinisilmä ei laskenut asettaan, eikä hän tarttunut vieläkään omiinsa. Nyt olikin viisainta vain odottaa. Pahinta, mitä hän voisi tehdä, olisi vaikuttaa malttamattomalta. Kärsimättömyys saisi Sinisilmän vain vakuuttumaan siitä, että hän olisi muiden johdateltavissa. Hän ei kuitenkaan ollut kenenkään ohjailtavissa, ja hän osoittaisi sen pysymällä tyynenä.

”Eli mitä haluat?” Sinisilmä kysyi viimein.

”En mitään. Sinulla ei ole mitään, mitä minä voisin haluta.”

”Sinulla on vettä?”

”Toistaiseksi.”

”Ruokaa?”

”Olen yhä jaloillani.”

Sinisilmä kurtisti kulmiaan, ja se oli rohkaiseva merkki. Ele paljasti, että hän herätti näissä repaleisissa miehissä ihmetystä. Hän oli heille arvoitus. Uteliaisuus oli tunne, jota ihminen halusi vaistomaisesti ruokkia, ja nyt se tunne toimi hänelle eräänlaisena vakuutena. Se takasi, että Sinisilmän valmius ampua hänet kuoli-aaksi oli jo hivenen hiipunut.

Samassa Sinisilmän taakse hiipi yksi tämän tovereista, risupartainen mies. Ankarakatseinen Risuparta erottui muista vankkarakenteisuudellaan, ja se oli kiintoisa havainto. Se, että mies oli saanut pidettyä itsensä tukevassa kunnossa, kertoi jotain näistä raunioista sekä Risuparran asemasta omiensa keskuudessa.

Päättymättömän sodan runtelemilla joutomailla taivaltava kulkija löytää alueelle, jossa maaperä on puhdas. Useita sukupolvia myöhemmin sekä väsymyksen uuvuttama nuori mies että vaarallista mainetta kantava keltakaartilainen päättävät tehdä irtioton ja muuttaa maailman suurimpaan kaupunkiin, Gavialikseen.

Toisaalla terraunionialainen nuori nainen lähetetään pois kotoaan elämään isotädin kanssa, jolla on salaisuus. Salaisuus ajaa myös toisen terraunionialaisen naisen kohti tuntematonta, sillä lähellä valtion suljettua rajaa on salaperäinen alue, josta kukaan ei vaikuta tietävän mitään.

Sivulliset on kokoelma novelleja ja raapaleita, jotka sijoittuvat Allianssi.125-kirjasarjan maailmaan.

